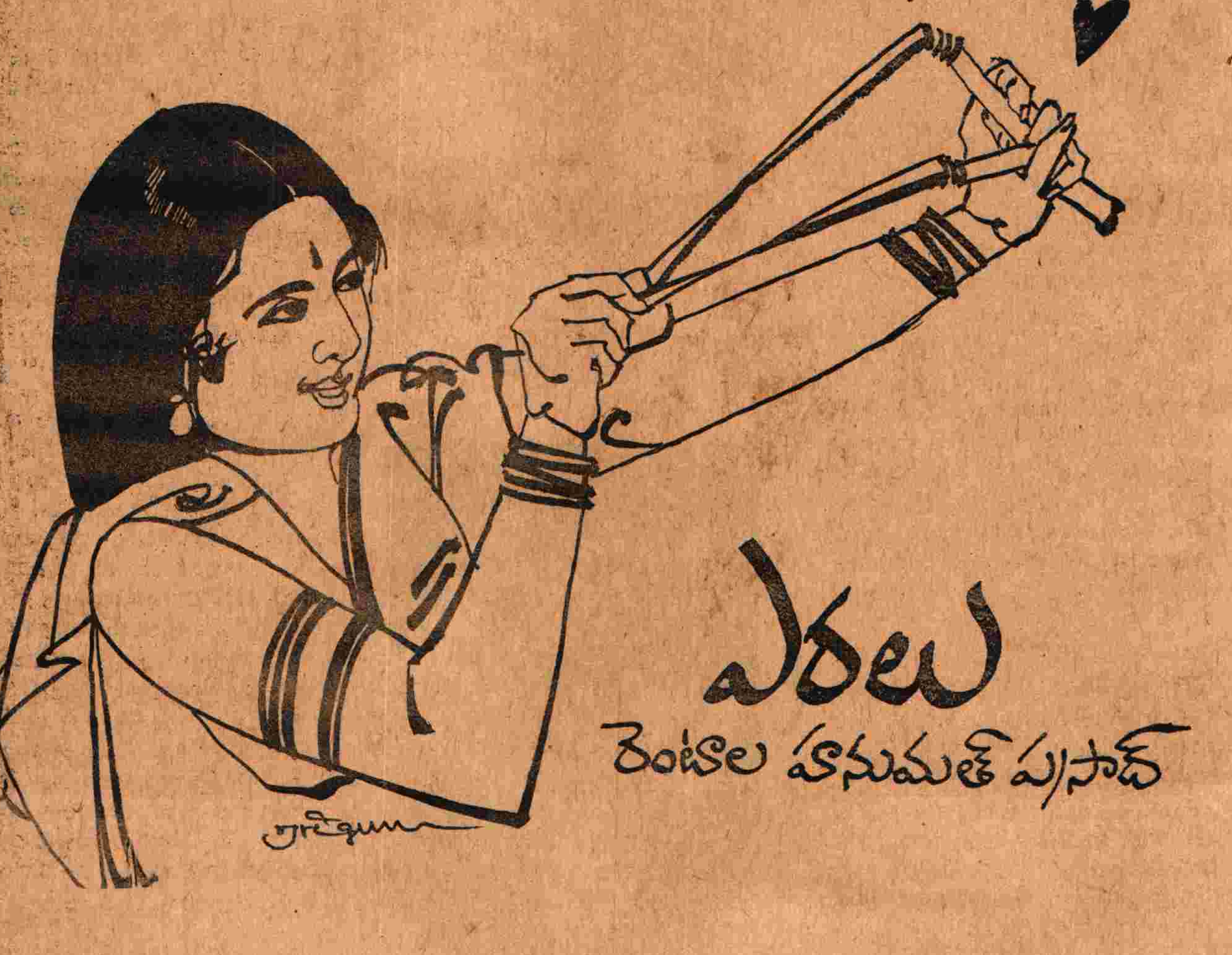

ఎరలు

రెంటాల హనుమత్ ప్రసాద్

బయట వరండాలో ఈజీచెయిర్లో కూర్చునివుంటే ఎదురింటి కిటికీలోగుండా శాస్త్రిగారి పెద్దబ్బాయి కనబడ్డాడు. అద్దంలో చూసుకుంటూ నవ్వుకుంటున్నాడు. నాలుక బయటపెట్టి తన ప్రతిబింబాన్ని వెక్కిరించుకుంటూ బుగ్గలు బూరెల్లా చేసి మరోమారు నవ్వుకున్నాడు. దువ్వుకున్న క్రాపును చెరిపి వేసుకున్నాడు. అద్దంమీద ఒకమారు ఉమ్మేసి శుభ్రంగా అద్దాన్ని తుడిచి చొక్కా చివర్లతో కళ్లు తుడుచుకుంటూ బయటికి వచ్చి నిలబడ్డాడు వచ్చేపోయే వాళ్లను నవ్వుతూ చూస్తో. అతని వయసు పాతిక.

సిగరెట్ వెలిగించి నాకు కొద్ది దూరంలో కుక్కిమంచంలో పడుకుని వున్న నా తండ్రిని చూసేను. ఆయనకు డెబ్బయి సంవత్సరాలు వచ్చేయి. ఆయన ఏదో సన్నగా తనలో తాను గొణుక్కుంటున్నాడు. ఆయనకు మనం చెప్పేది అర్థం కాదు. పుట్టెడు చెవుడు. ఆయన చాదస్తం అందరికీ ఒళ్లుమంట. ఎప్పుడూ ఏదో గొణకడం, తత్వాలు పాడుకోవడంతో ఆయనకు విరామం దొరకదు. ప్చ్. అనుకుని తిరిగి నా దృష్టి రోడ్డుమీదకు సారించాను.

ఒక పాతికేళ్లామె చంకలో ఒక బాబు ముద్దుల మూటలుకడుతూ వున్నాడు. చక్రాల్లాంటి కళ్లు. ఆశ్చర్యంగా లోకాన్ని చూస్తున్నాడు. చూసి నవ్వుతుంటున్నాడు.

కొద్దిసేపు సిగరెట్ పీలుస్తూ వుండిపోయాను. ఇంతలో రోడ్డుమీదినుండి వెంకటావధాని వెళ్తూ కనబడ్డాడు. పంచె, సిల్కు లాల్చీ, చేతిలో వెండిపొన్ను కర్ర. బట్టతల వచ్చుటిచాయ. యాభై పైన వయసులో వున్నాడు. ఆయన, హడావుడిగా వస్తూ వెళ్తూ రోడ్డు మీది వారిని చూస్తూ తనలో తను నవ్వుకుంటున్నాడు. ఆయన పెదిమలు నవ్వుతూనే ఉన్నాయి. ఆయన పెద్ద రచయిత, కవి.

నాకు ఆశ్చర్యమనిపించింది. ఎందుకంటే ఎదురింటి శాస్త్రిగారి పిచ్చికొడుకు, నా తండ్రి, ఇంతకుముందు ఒక స్త్రీ చంక నే చూసిన పసివాడూ, రచయిత కవి అయి వెంకటావధాని వీళ్ళంత ఒక్కటే. వీళ్ళ ప్రపంచం ఒక్కటే అనిపించింది. వీళ్ళ ఆలోచనలు మనకు అవగాహన కావు.వాళ్ళదో లోకం.

రోడ్డు వారగా ఒక లారీ దూసుకు వెళ్ళిపోయింది. ప్రక్కకు ఎగిరి గంతేసిన ఒక మధ్య వయస్కుడు వీపు మీద ఒక చరుపు చరుచుకుని వ్రేలికున్న వెంకటేశ్వరుని ఉంగరాన్ని కళ్ళ కద్దుకున్నాడు భక్తిగా.

ఒక స్టూడెంట్ కుర్రాడు అది చూసి కోపంగా రోడ్డు మీది కంకరరాయిని అందుకుని బలంగా లారీ మీదకు విసిరేడు. గురి తప్పడంతో ట్యూబ్ లైట్ 'టప్' మంది. 'గూండా వెధవ' అన్నట్లు దారిన పోయే జనం చూశారు ఆ స్టూడెంట్ వంక. బుర్ర గోక్కుంటూ ప్రక్క సందులో దూరాడు అతగాడు.

"ఏటండీ! అయ్యో తమరు బోడెమ్మగార్కి హాంఫ్రేనేటి" పళ్ళు అమ్ముకునే ఒక పళ్ళ భద్రయ్య రోడ్డు మీద వెళుతున్న ఒక బామ్మగారిని అడిగాడు. చాలాకాలానికి చూసి ఉంటాడు ఆమెను పాపం.

"నీలాంటి అర్థాయుష్షు ముండా కొడుకులు దేశంలో ఎక్కువ అవుతుంటే నాలాంటి వాళ్లంతా

ఇట్టేకాక చస్తావా'' అన్న బోడెమ్మ అన్నాడని కచ్చగా అనేసి నడ్డి త్రిప్పుకుంటూ వెళ్ళిపోయింది— ముసుగు ముందుకు లాక్కుని.

"దీనెమ్మ సిగతరగ ఏం దెబ్బ కొట్టినది'' తనలో కసురుకుంటూ వెళ్ళి పోయాడు పళ్ళ భద్రయ్య

"ఓశమ్మో... దీనికి శిగత్తరతగు.'' తనచేతికున్న పగిలిన గాజులను చూసుకుంటూ ఇంకో ఆడమనిషి జుట్టు పట్టుకుంది ఆ అరచిన మనిషి. వీధి పంపు గలాటా మొదలయ్యి చాలా సేపయ్యింది. తిట్లు. శాప నార్థాలు... బిందెల మోతలు... తొక్కిడి...తోపులాట.... ఇంతా చేస్తే వెధవ పంపు బుయ్‌మని రొద పెడుతున్నది చుక్కా అరచుక్కా వదులుతూ.

ఎవరింట్లోనో పిల్లవాడు గుక్కపట్టి ఏడుస్తున్నాడు. దూరాన గుడిలో గంట టంగ్‌మంది. ప్రక్కింటి కుక్క బిచ్చగత్తెను చూసి మొరుగుతున్నది. గోటీబిళ్ల ఆడుతున్న ఎదురింటి బాబిగాడు ఎదురురాయి తగిలి బోర్లాపడిపోయి ముక్కు చిట్లగొట్టుకొని ఆరున్నొక్క రాగాన్ని ఆలాపించసాగాడు. రోడ్డుమీద లైట్లు టక్కున వెలిగాయి. క్రమేపీ ఇండ్లలో లైట్లుకూడా వెలగసాగాయి.

చీకటి పడుతున్నది. లేచి నిలబడి మా ఇంటికి, ప్రక్క ఇంటివారికీ మధ్యా వున్న గోడ దగ్గరికి వెళ్ళి నిలబడ్డాను. గోడ కొలత అయిదు అడుగుల ఐదు అంగుళాలు. నా కొలత ఐదడుగుల పదంగుళాలు. కాబట్టి ప్రక్కింటి వసంత లక్ష్మి కనబడుతున్నది. నన్ను చూసింది. చూసి నవ్వింది. నేనూ నవ్వాను. 'ఏవమ్మా ఏం చేస్తున్నావే' అన్నట్లు చూసింది. 'ఏం చెయ్యను... ఏమిటి చెయ్యను' అన్నట్లు చూసి నాకే అర్థం తెలియని నవ్వు నవ్వి వూరుకున్నాను.

"వసంతా! ఇలా రావే'' లోపలనుండి వాళ్ళక్క కేక వేయడంతో విసుగ్గా లోనికి కదిలింది నావంక చూసి వోసారి నవ్వి.

వసంత ముసలి తండ్రి, గుండెల మీద మండే కుంపట్లలా కూర్చున్న ముగ్గురుకూతుళ్లను గుర్తుకు తెచ్చుకుంటూ వయొలిన్ మీద ఒక రాగాన్నిపలికిస్తూ చుట్టుప్రక్కల ఇళ్లవాళ్లకు పంచుతున్నాడాయన. ఆయన వయొలిన్ నేర్పుతుంటాడు నాలుగు ఇండ్లకూ తిరుగుతూ. సంసారం సాగరం అనిపిస్తుంది వాళ్ల ఇల్లుచూస్తూంటే. పాపం తల్లిలేని ముగ్గురు కూతుళ్లు. పెద్దకూతురు తలచెడి వంటింట్లో కూర్చుండి పోయింది. పచ్చటి రంగుతో, పెద్దపెద్ద కళ్లతో ఒంపు సొంపుల శరీరాలతో కొద్దివయసు తేడాగా పాతికేళ్ల శరీరాలతో కోరికలతో, నిట్టూర్పులతో అరమోడ్పిన కనులతో మధ్య మధ్య నిరాశగా నిస్పృహగా అణగిపోయి ఉన్న ఆశలతో మిగిలిన ఇద్దరు యువతులూ తిరుగుతున్నారు. పెద్దామె పేరు రామలక్ష్మి. రెండు వసంత లక్ష్మి, మూడు సుబ్బులక్ష్మి. ముగ్గురి పేర్లలో లక్ష్మి కూర్చుంది కానీ ఇంట్లో మాత్రం లక్ష్మిలేదు. ఇదీ ఆ సంసారం. వాళ్ల మొహాల్లో పుట్టెడుదుఃఖం. చూసే వాళ్ల మొహాల్లో తట్టెడు జాలి. ఏంటో...

సుబ్బులక్ష్మి వరండాలోకి వచ్చింది. నన్నుచూసి గోడ ప్రక్కకు వచ్చి అవసరం లేకపోయినా పైపుకతో కుత్రించేస్తూ ఒకసారి నావంక చూసి నవ్వింది కొంకరింపుగా. జాపండటు కనుక నేనూ నవ్వాను. తనూ నవ్వింది. నేనూ నవ్వాను. తను వోంగా చూసింది. నేను కోంగా చూశాను. అంతకు మించి మాటలు లేవు. ఇది మామూలే. తను తండ్రి తనకు పెళ్ళిను తలేదని వాళ్ళకి తెలుసు. అందుకే...

ఇక ఆలోచించ బుద్ధి వెయ్యలేదు. లోపలికి కదిలాను పూర్తిగా కాలిన సిగరెట్‌ను అవతలికి విసిరి.

• • •

చటుక్కున మెలుకువ వచ్చింది. నామీద ఏదో మెత్తటి శరీరం నన్ను గట్టిగా హత్తుకోవడంతో ఒక్కసారి బిక్కచచ్చిపోయాను. గుప్పున మల్లెపూల వాసన నాగదినిండా వ్యాపించింది. "నేను వసంత లక్ష్మిని'' నా చెవిలో గుసగుసగా అన్నది. ఒక్క క్షణం ఆశ్చర్యానికి లోనయ్యాను.

నన్ను గట్టిగా హత్తుకుంటున్నది. నాకంతా కలగా తోచింది. శరీరం వేడెక్కుతున్నట్లయ్యింది. "నేనంటే ఇష్టంలేదా'' నా గుండె మీద చేతులువేసి దగ్గరవుతూ నా చెవిలో ఆశగా అడిగింది.

నేనేం మాట్లాడలేదు. ఊహించని పరిస్థితి ఇది. 'ఎంత తెగింపు' అనుకున్నాను.

"నన్ను పెళ్లి చేసుకోకూడదురా!'' నా మొహం మీద వో రెండు ముద్దులు.

"వసంతా!''

చటుక్కున మీది నుండి లేచింది ఉలిక్కిపడి. వేగంగా తెప్పరిల్లాను. ఎదురుగా చీకట్లో నిలబడి ఉన్నది వసంతలక్ష్మి పెద్దక్క రామలక్ష్మి.

అంతే— విసవిసా నడుస్తూ వెళ్ళిపోయింది వసంతలక్ష్మి.

నేనేదో తప్పు చేసిన వాడిలా లేచి నిలబడి తల దించుకున్నాను.

ఏదో అడగబోయి తిరిగి ఆ ప్రయత్నం మానుకుంది కాబోలు వోసారి నావంక చూసి నిట్టూర్చి వెళ్ళిపోయింది ఆమె.

నాకంతా అయోమయంగా వుంది. దూరాన హాస్పిటల్‌లోనుంచి టవర్‌క్లాక్ పన్నెండు సార్లు గంటలు మ్రోగించి ఇక వూరుకుంది. నా తండ్రి గురక రెండిళ్ళ అవతల నుంచీ వినబడుతూనే ఉంది.

'ఇక నాకు నిద్రపట్టదు ఈరోజు' అనుకుని సిగరెట్ ఒకటి తగులబెడుతూ వుండిపోయాను.

"ఏమైనా నావెల్స్ వుంటే ఇస్తారా?'' ద్వారం దగ్గర నిలబడి అడిగింది సుబ్బులక్ష్మి.

"రండి.. రండి'' అన్నాను కంగారుగా. సుబ్బులక్ష్మి ఇలా నా ఇంటికి రావడం ఇదే మొదటిసారి. పలుకరించడం కూడా మొదటిసారే. కాకపోతే రోజూ నన్ను చూసి చిలిపిగా నవ్వుతూనే ఉంటుందిగాని ఇలా...

లోపలికి వచ్చి నా వంక చూసి చిన్నగా నవ్వింది సిగ్గుగా చూస్తూ.

"ఏంబుక్స్ కావాలి?'' అడిగాను. ఆమె కళ్ళల్లోకి చూడలేక చూస్తున్నాను.

"మీ ఇష్టం. ఏ బుక్స్ ఇచ్చినా చదువుతాను.'' నవ్వే చూస్తూ చిలిపిగా అన్నది.

అలమారాలోవున్న రెండు తెలుగు నావెల్స్ ఇచ్చాను. చేతికి చెయ్యి తగిలిస్తూ నవ్వి తీసుకుంది.

అన్నం ఉడుకుతున్న వాసన సోకింది నాసికను "పాపం చూడాది నుంచి మీకు స్వయం పాకమే అనుకుంటాను'' అన్నది జాలిగా చూస్తూ.

నవ్వి వూరుకున్నాను.

"మళ్ళీ పెళ్ళి చేసుకోకూడదూ'' ఆ కళ్ళల్లో ఏదో ఆశ.

"మీరిలా అంటుంటే ఎందుకు చేసుకోకూడదూ అని అనిపిస్తోంది.'' ఆమె కళ్ళల్లోకి చూస్తూ అన్నాను.

"అబ్బ, ఈ ఆలోచన ఎప్పుడో రావలసింది.'' ఆ కళ్ళల్లో ఏదో మెరుపు. "కాస్త నన్ను దృష్టిలో పెట్టుకుంటారనుకుంటాను.''అంతే ఆ ముక్క చెప్పే చటుక్కున వెళ్ళిపోయింది పరుగులాంటి నడకతో.

ఒక్క క్షణం అప్రతిభుడనయ్యాను. "ప్చ్...తను మాత్రం ఏం చేస్తుంది. తనూ వో తోడు కావాలని కోరుకోవడం న్యాయమేకదా. తనకు, తన అక్కకు తన తండ్రి ఎలాగూ 'పెళ్ళి చెయ్యలేదని ఆమెకు తెలుసు. అందుకే తనే వో బంధాన్ని ఏర్పరచుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తున్నది. ఇలా పెళ్ళికాని స్త్రీలు ఎంత మంది మిగిలి పోయారో...

బయటి నుండి ఎవరో పిలవడంతో అటువైపుగా అడుగులు వేశాను.

• • •

ఈరోజు ప్రపంచమంతా నా కనులకు అందంగా కనబడుతున్నది. హుషారుగా సిగరెట్ కాలుస్తున్నాను.

"ఏమోయ్, అయిందా. సినిమాకు టైమ్ అయిపోతున్నది. మరి నీ ఇష్టం.'' లోపలికి వినబడేటట్లు పెద్దగా అన్నాను.

"వస్తున్నానండీ.'' నా శ్రీమతి లోపల హడావుడి పడిపోతున్నది అలంకరణ పూర్తి చేసుకుంటూ.

సిగరెట్ ఒకటి వెలిగించి గోడ దగ్గరకు వెళ్ళి నిలబడ్డాను. వాళ్ళింటికి ఎదురుగా ఉన్న ఇంటి మేడ మీది టాప్‌లోని ఇద్దరు నిరుద్యోగ బ్రహ్మచారుల వంక చూసి చిలిపిగా నవ్వుతున్నారు వసంత లక్ష్మి, సుబ్బులక్ష్మి. వాళ్ళూ చిన్నగా నవ్వుతున్నారు వీళ్ళ వంకే చూస్తూ. ఎందుకో ఇటు చూసిన ఆ అక్కాచెల్లెళ్ళిద్దరూ నన్ను చూసి విసుగ్గా తలలు తిప్పుకున్నారు. నాకు నవ్వు వచ్చింది. నిన్నటిదాకా నామీద ఆశ పెట్టుకున్నారు... కానీ ఈరోజు సంవత్సరం క్రితం నామీద అలిగి వెళ్ళిపోయిన నా శ్రీమతి తిరిగి రావడంతో నా సంసారం చక్కబడిందాయె. ఇప్పుడు వాళ్ళ దృష్టి మారింది. మరో వైపు తిరిగింది. గాలం విసిరితే ఎవరు చేప తగిలిందో గుంజుకోవచ్చు. అది ఎవరికీ తెలివిగా తప్పించుకుంటే..... వాళ్ళ జీవితం ఏ మలుపు తిరుగుతుందో... ప్చ్. అది వాళ్ళ తప్పుకాదు. జీవితంలో ఒక తోడు కావాలని, పెళ్ళికాని ఆడపిల్లలు ఇలా వలవేసుకోవడం సాగించే అన్వేషణే ఇది. ఇలా పెళ్ళికానిఆడపిల్లలు ఎంతమందో ఈ సమాజంలో... జాలిగా నిట్టూర్పును వాళ్ళని చూస్తూ.

వాళ్ళు మాత్రం గాలాలు విసురుతూనే ఉన్నారు. అందాన్ని ఎరగా వేసి. ఎవరూ తిని తప్పించుకోకుండా శాశ్వతంగా ఒక్కో చేపలు దొరుకుతాయో లేదో కాలమే చెప్పాలి' అనుకుంటూ లోపలికి నడిచాను. ★